

Sygn. akt II K 1381/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Anny Murzynowskiej

po rozpoznaniu dnia 22 stycznia 2015 r. , 16 marca 2015 r. , 20 kwietnia 2015 r. , 03 czerwca 2015 r. , 10 sierpnia 2015 r. i 18 września 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

D. P. , s. M. i E. z d. T. , urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że :

w okresie od 13 czerwca 2013 roku do 18 czerwca 2013 roku w L. , województwo (...) , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w trakcie rozmowy telefonicznej oraz za pośrednictwem wiadomości tekstowych typu SMS kilkakrotnie kierował w stosunku do swojej żony A. P. groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia , przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę że zostaną spełnione

to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. Oskarżonego D. P. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata M. M. (2) kwotę 708,48 zł (siedemset osiem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżycielkę posiłkową A. P. pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
3. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata E. K. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego D. P. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;
4. Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1381/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. P. jest mężem pokrzywdzonej A. P. . Pomiedzy oskarżonym D. P. a pokrzywdzoną A. P. od kilku lat trwa konflikt na tle między innymi kontaktów oskarżonego z synem K. i kwestii płacenia przez niego alimentów na rzecz syna .

Postanowieniem z dnia 29 maja 2013 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w L. odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie znęcania się w okresie bliżej nie określonym od kwietnia 2012 r. do dnia 16 maja 2013 r. w L., D. P. nad A. P., tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. na zasadzie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego (k. 11) .

W związku z konfliktem oskarżony D. P. kontaktował się z pokrzywdzoną głównie za pomocą wiadomości tekstowych sms. Oskarżony D. P. nie dzwonił w czwartek 13 czerwca 2013 r. do pokrzywdzonej A. P. w związku z wyznaczonym postanowieniem Sądu na weekend spotkaniem z synem K. i tym samym nie mógł podczas tej rozmowy grozić pokrzywdzonej .

W dniu 13 czerwca 2013 r. oskarżony D. P. wysłał do pokrzywdzonej A. P. wiadomość tekstową sms o treści : „coś ci wczoraj obiecałem , ponadto jeżeli nie będziesz stosować się do postanowienia sądu dziecko zostanie odebrane ci siłą” . W dniu 14 czerwca 2013 r. oskarżony D. P. wysłał do pokrzywdzonej A. P. wiadomość tekstową sms o treści : „dasz mi dziecko to wpłacę. Ja nic nie dostałem i 600 zł nigdy nie dostaniesz , bo mnie na tyle nie stać” . W dniu 18 czerwca 2013 r. oskarżony D. P. wysłał do pokrzywdzonej A. P. wiadomości tekstowe sms o treści : „Nasylaj sobie komorników i inne mendi , a obiecuję że to się skończy tragicznie . Jeśli chcesz żeby K. został sierota to jesteś na dobrej drodze” , „O tym mówię . Ja pójdę siedzieć ciebie nie będzie , a co z dzieckiem ?” , „Tak jak ci napisałem 600 zł nie dostaniesz ode mnie . Apelacja i tak zostanie złożona. Dalej będziesz prowadzić wojnę ? Wiesz że to się skończy źle ?” , „każdy twój wyskok trafi do egzekutorów oni się tobą zajmą a nie ja” . Te wiadomości tekstowe sms związane były z faktem iż w ocenie oskarżonego D. P. pokrzywdzona A. P. nie stosuje się do postanowienia Sądu i utrudnia mu kontakty z synem K. .

W niniejszej sprawie nie została dokonana jednak czynność oględzin telefonu komórkowego pokrzywdzonej A. P. i nie zastała podczas tej czynności zabezpieczona treść wyżej wskazanych wiadomości tekstowych sms oraz treść wiadomości tekstowych sms jakie wysyłała do oskarżonego D. P. pokrzywdzona A. P. . Nie został również zabezpieczony zestawienie połączeń jakie przychodziły na telefon pokrzywdzonej w okresie od 13 czerwca 2013 r. do 18 czerwca 2013 r. celem ustalenia czy oskarżony W. P. rzeczywiście dzwonił do pokrzywdzonej w dniu 13 czerwca 2013 r. .

Oskarżony D. P. ma ukończone 35 lata , jest żonaty , ma na utrzymaniu 1 dziecko , pracuje i uzyskuje dochód w wysokości 1400 zł , nie był karany (k. 181) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonego D. P. (k. 58 i k. 127 -130) , zeznań świadka : A. S. (k. 131) , kserokopii aktu oskarżenia (k. 8) , kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia (k. 9-10) , postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia (k. 11) , karty karnej (k. 35, k. 47, k. 154 i k. 181) , wydruku wiadomości sms (k. 162-164) , opinii psychologicznej (k. 175-177) oraz częściowo zeznań świadków: A. P. (k. 2-2v , k. 18 v , k. 130 i k. 166-169) i D. L. (k. 186-187) .

Oskarżona D. P. stanął pod zarzutem , iż : w okresie od 13 czerwca 2013 roku do 18 czerwca 2013 roku w L. , województwo (...) , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w trakcie rozmowy telefonicznej oraz za pośrednictwem wiadomości tekstowych typu SMS kilkakrotnie kierował w stosunku do swojej żony A. P. groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia , przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę że zostaną spełnione to jest popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. .

Oskarżony D. P. w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 58 i k. 127) . Oskarżony D. P. wyjaśniła iż nigdy nie kierował w stosunku do swojej żony groźb karalnych oraz opisał na czym polega konflikt pomiędzy nim a żoną odnośnie opieki nad synem K. oraz płaceniem przez oskarżonego alimentów na rzecz syna. Oskarżony D. P. potwierdził iż wysyłał do żony te wiadomości tekstowe sms , wyjaśnił jednak ich kontekst w związku z rozmową telefoniczną i wiadomościami tekstowymi jaki otrzymywał od pokrzywdzonej A. P. . Oskarżony D. P. wskazał iż wiadomość tekstowa sms o treści „Nasylaj sobie komorników i inne mendi , a obiecuję że to się skończy tragicznie . Jeśli chcesz żeby K. został sierota to jesteś na dobrej drodze” , „O tym mówię . Ja pójdę siedzieć ciebie nie będzie , a co z dzieckiem ?” dotyczył wcześniejszej jego rozmowy z żoną . Oskarżony D. P. podniósł iż miał na myśli wysyłając wiadomość tekstową o takiej treści że „to się

skończy tragicznie dla ich syna bo jego żona ciągle go straszy że trafi do więzienia . Jeżeli on trafi do więzienia a jego żona do szpitala psychiatrycznego bo od 24 roku życia leczy się psychiatrycznie to dziecko zostanie sierotą”. Jeżeli chodzi o wiadomość tekstową o egzekutorach to miał na myśli komornika i sąd a jego żona doskonale wiedziała o co chodzi (k. 58 i k. 127 -130).

Sąd dał pełną wiarę wyjaśnieniom oskarżonego D. P. jako jasnym , dokładnym i korespondującym z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z wyjaśnień oskarżonego D. P. wynika wprost iż w okresie objętym aktem oskarżenia nie groził żonie pozbawieniem życia i zdrowia w rozmowie telefonicznej ani w wiadomościach tekstowych sms które pozostawały w ścisłym kontekście z jego rozmową telefoniczną z żoną i wiadomościami tekstowymi sms jakie od niej dostawał . W. tekstowe sms jakie wysyłał do żony miały związek z faktem iż żona w jego ocenie utrudnia mu kontakt z synem i nie stosuje się do postanowienia sądu w którym zostały określone terminy jego kontaktów z synem. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego D. P. korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : A. S. (k. 131) , A. P. (k. 2-2v , k. 18 v , k. 130 i k. 166-169) i D. L. (k. 186-187) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. S. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym. Z zeznań świadka A. S. – funkcjonariusza Policji z KPP w L. wynika iż nie pamięta jakie były szczegóły przesłuchania przez nią pokrzywdzonej A. P. w niniejszej sprawie w postępowaniu przygotowawczym i nie potrafi powiedzieć czy dokonywała oględzin telefonu komórkowego pokrzywdzonej . Świadek wskazał iż przeważnie jeżeli zawiadamiający ma przy sobie telefon to ona odczytuje treść sms-ów (k. 131) .

Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie których sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Natomiast jeżeli chodzi o zeznania świadka A. P. - pokrzywdzonej w niniejszej sprawie to zasługuje na wiarę tylko ta część której świadek opisała treść wiadomości tekstowych sms jakie otrzymywała od oskarżonego D. P. w okresie od 13 czerwca 2013 r. do 18 czerwca 2013 r.. Na wiarę zasługuje również ta części zeznań świadka A. P. w którym przyznała iż istnieć konflikt pomiędzy nią a oskarżonym D. P. odnośnie kontaktów oskarżonego z ich synem K. i płaceniem przez niego alimentów na syna oraz że leczy się psychiatrycznie . W tym zakresie zeznania świadka A. P. są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z wyjaśnieniami oskarżonego D. P. (k. 58 i k. 127 -130) oraz zeznaniami świadków A. S. (k. 131) i D. L. (k. 186-187) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka A. P. zwłaszcza co do faktu iż to oskarżony D. P. groziła jej w rozmowie telefonicznej w dniu 13 czerwca 2013 r. pozbawieniem życia i zdrowia mówiąc iż „naśle na nią jakiś bandziorów którzy ją pobiją lub zabiją” . Na wiarę nie zasługuje też ta części zeznania świadka A. P. z których wynika iż w jej ocenie wiadomości tekstowe sms jakie otrzymywała od męża w okresie od 13 czerwca 2013 r. do 18 czerwca 2013 r. były to groźby których się obawiała . W tym zakresie zeznania świadka A. P. są niejasne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowania na obciążenia oskarżonego D. P. w którym pozostaje w konflikcie .

Na wstępie oceniając zeznania świadka A. P. należy wskazać iż zawiadomienie o popełnieniu tego przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przez męża złożyła bezpośrednio po otrzymaniu postanowienia z dnia 29 maja 2013 r. wydanego przez Prokuraturę Rejonową w L.o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie znęcania się w okresie bliżej nie określonym od kwietnia 2012 r. do dnia 16 maja 2013 r. w L., D. P. nad A. P., tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. na zasadzie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego (k. 11). Ponadto świadek A. P. przyznała iż wiadomości tekstowe jakie otrzymywała od męża były jego reakcją na jej wiadomości sms. Jej wiadomości tekstowe sms dotyczyły sprawy że jej mąż uważał iż utrudnia mu kontakty z dzieckiem (k. 167). Świadek A. P. nie była jednak w stanie logicznie wyjaśnić dlaczego wiadomości tekstowe sms jakie otrzymywała od oskarżonego potraktowała jako groźby , a nie reakcje na fakt iż w ocenie oskarżonego nie realizowała postanowienia Sądu odnośnie kontaktów oskarżonego z synem. Należy wskazać iż świadek A. P. przyznała iż nie zezwalała oskarżonemu wziąć syna do siebie na

weekend zgodnie z postanowieniem Sądu jeżeli uznała iż w jej ocenie syn był chory . Należy również stwierdzić iż fakt że doszło do rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną w dniu 13 czerwca 2013 r. podczas której oskarżonej miał grozić pokrzywdzonej wyklucza treść wiadomości tekstowej sms z dnia 13 czerwca 2013 r. . Treści tej wiadomości tekstowej sms jaką oskarżony D. P. przesłał pokrzywdzonej A. P. brzmi : „coś ci wczoraj obiecałem , ponadto jeżeli nie będziesz stosować się do postanowienia sądu dziecko zostanie odebrane ci siłą” (k. 2) . Tym samym z treści tej wiadomości wynika iż do rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym D. P. a pokrzywdzona A. P. doszło w dniu 12 czerwca 2013 r. . Dodatkowo należy wskazać iż podczas przesłuchania na rozprawie przed Sądem w dniu 10 sierpnia 2015 r. świadek A. P. stwierdziła iż podczas rozmowy telefonicznej w dniu 13 czerwca 2013 r. oskarżony D. P. powiedział do niej iż : „doigra się i że może kogoś na nią nasłać” (k. 168) . Tym samym świadek A. P. przedstawiła zupełnie inną treść tej rozmowy niż podczas przesłuchania w dniu 19 czerwca 2013 r. (k. 2-2v) . Należy również wskazać iż z zeznań świadka D. L. – siostry pokrzywdzonej A. P. wynika wprost iż pokrzywdzona informowała ją o treści wiadomości tekstowych sms jakie w okresie objętym aktem oskarżenia otrzymywała od oskarżonego D. P. , nic jej jednak nie mówiła iż oskarżony miał jej w tym okresie grozić podczas rozmowy telefonicznej (k. 186-188) .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka A. P. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Jeżeli chodzi o zeznania świadka D. L. - siostry pokrzywdzonej to zasługuje na wiarę tylko ta część której świadek ten opisał konflikt istniejący pomiędzy pokrzywdzoną A. P. i oskarżonym D. P. . Na wiarę zasługuje również ta część zeznań świadka D. L. w którym wskazała że jej siostra informowała ją o treści wiadomości tekstowych sms jakie w okresie objętym aktem oskarżenia otrzymywała od oskarżonego D. P. , nic jej jednak nie mówiła iż oskarżony miał jej w tym okresie grozić podczas rozmowy telefonicznej. W tym zakresie zeznania świadka D. L. są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z wyjaśnieniami oskarżonego D. P. oraz zeznaniami świadka A. P. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka D. L. , zwłaszcza co do faktu iż pokrzywdzona A. P. oceniała wiadomości tekstowe sms jakie otrzymywała od męża w okresie od 13 czerwca 2013 r. do 18 czerwca 2013 r. jako groźby których się obawiała. W tym zakresie zeznania świadka D. L. są niejasne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowania na obciążenia oskarżonego D. P. w którym pozostaje w konflikcie i mające na celu potwierdzenie wersji zdarzeń przedstawioną w tym zakresie przez pokrzywdzoną A. P. . Zeznania świadka D. L. nie zasługują na wiarę z takich samych powodów z jakich Sąd nie dał wiary w tym zakresie zeznaniom świadka A. P..

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego psychologa E. D. biorącego udział w przesłuchaniu pokrzywdzonej A. P. jako jasnej , fachowej i rzetelnej . W opinii tej biegły wskazał sposób jej sporządzenia i zastosowane metody badawcze. Należy wskazać iż z opinii tej wynika iż poziom rozwoju umysłowego świadka jest w granicach normy , zdolność do przyswajania i odtwarzania spostrzeżeń zachowana , nie stwierdzono tendencji do konfabulacji . Dane wskazują na zaburzenia depresyjne . Leczone psychiatrycznie farmakologicznie (k. 175-177) .

Należy jednak wskazać iż zeznania świadka A. P. winny być interpretowane w kategoriach : „prawda – fałsz” .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 190 § 1 k.k. stanowi iż, karze podlega kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Przedmiotem

ochrony w określeniu typu czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k. jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. W przepisie tym chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki. Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione przez każdego, ma więc charakter powszechny. Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby jej najbliższej. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony groźącego albo innej osoby, na której zachowanie groźący ma wpływ. Najczęściej zło to ma spotkać zagrożonego w wypadku niepoddania się woli groźącego. Możliwa jest jednak groźba, której celem nie jest podporządkowanie woli zagrożonego woli sprawcy, lecz jedynie wywołanie u sprawcy stanu obawy przed spełnieniem groźby. Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego. Nie jest więc groźbą karalną stwierdzenie, że w obronie swojego prawa użyje się wobec innej osoby wszystkich koniecznych do obrony środków. Groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Zapowiedź popełnienia przestępstwa może więc być dokonana ustnie, na piśmie, ale także za pomocą gestu czy też innego zachowania (np. wyjęcia niebezpiecznego narzędzia i pokazania, jaki zostanie zrobiony z niego użytek). Nie jest konieczne, aby groźący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby.

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k., jest zmiana w sferze psychicznej sprawcy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba groźącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorem, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 4 lipca 2002 r. II AKa 163/2002, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44). Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy jego sprawca chce w przyszłości zrealizować groźby, ale czy urzeczywistnia zamiar wywołania obawy (u osób pokrzywdzonych) spełnienia gróźb (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801). Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Sprawca musi chcieć wywołać u drugiej osoby obawę, że on albo osoba będąca pod jego wpływem popełni przestępstwo na szkodę pokrzywdzonego lub osoby mu najbliższej.

Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k., przestępstwo ciągle zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to „krótkie odstępy czasu” między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste. Słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 1999 r. (IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, nr 10, poz. 2) podkreślił, że chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 d.k.k., przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte. Oznacza to, że z góry powzięty zamiar musi się odnosić do poszczególnych zachowań składających się na przestępstwo ciągle (w klasycznym ujęciu jest to popełnienie przestępstwa „na raty”). Nie może to być tzw. zamiar ogólny albo odnawiany pod wpływem trwałej czy powtarzającej się sposobności (por. A. Wąsek, w: O. Górniok i in., Komentarz, t. I, s. 188; P. Kardas, w: A. Zoll (red.), Komentarz 1, s. 279). Przyjmuje się, że czasem popełnienia przestępstwa ciągłego jest okres obejmujący powtarzające się zachowania, z tym że skutki prawne (np. początek biegu przedawnienia) należy liczyć od ostatniego zachowania

wchodzącego w jego skład, co rzecz jasna dotyczy działania; w wypadku zaniechania tym punktem czasowym będzie ostatni moment, w którym sprawca mógł wykonać ciążący na nim obowiązek, ale tego nie uczynił. (za Komentarz do art. 12 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) .

Jeżeli chodzi o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zarzucony oskarżonemu D. P. to nie można stwierdzić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego by oskarżony popełnił zarzucony mu czyn. Należy zauważyć iż zebrane w sprawie dowody nie potwierdziły faktu iż oskarżony D. P. w dniu 13 czerwca 2013 roku dzwonił do pokrzywdzonej A. P. wypowiadał wobec niej groźby pozbawienia życia i zdrowia . W niniejszej sprawie Prokurator nie zabezpieczył bilingów które pozwoliły by ustalić że oskarżony D. P. rzeczywiście w dniu 13 czerwca 2013 r. dzwonił do pokrzywdzonej A. P. . Ponadto fakt że doszło do rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym D. P. a pokrzywdzoną A. P. w dniu 13 czerwca 2013 r. podczas której oskarżony miał grozić pokrzywdzonej wyklucza treść wiadomości tekstowej sms z dnia 13 czerwca 2013 r. wysłanej przez oskarżonego do pokrzywdzonej . Treści tej wiadomości tekstowej brzmi : „coś ci wczoraj obiecałem , ponadto jeżeli nie będziesz stosować się do postanowienia sądu dziecko zostanie odebrane ci siłą” (k. 2) i wynika z niej wprost iż do rozmowy telefonicznej pomiędzy oskarżonym D. P. a pokrzywdzoną A. P. doszło w dniu 12 czerwca 2013 r. . Należy również zauważyć iż podczas przesłuchania na rozprawie przed Sądem w dniu 10 sierpnia 2015 r. (k. 168) świadek A. P. przedstawiła zupełnie inną treść tej rozmowy niż podczas przesłuchania w dniu 19 czerwca 2013 r. (k. 2-2v). Ponadto z zeznań świadka D. L. wynika wprost iż pokrzywdzona A. P. nic jej nie mówiła iż oskarżony miał jej w tym okresie grozić podczas rozmowy telefonicznej , pokrzywdzona pokazywała jej tylko wiadomości tekstowe sms jakie otrzymała od oskarżonego (k. 186-188) .

Jeżeli chodzi o treść wiadomości tekstowych sms jakie wysyłał oskarżony D. P. do pokrzywdzonej A. P. w okresie od 13 czerwca 2013 r. do 18 czerwca 2013 r. to ocenie Sądu te wiadomości nie zawierały gróźb pozbawienia życia i zdrowia kierowanych do pokrzywdzonej A. P. . Wiadomości te dotyczą konfliktu pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzoną oraz pozostają w ścisłym kontekście z wiadomościami tekstowymi sms jakie oskarżony dostawał od pokrzywdzonej . Oskarżony D. P. w swoich wyjaśnieniach wskazał z jakich powodów wysłał wiadomości tekstowe sms o takiej treści . Treść wiadomości tekstowe sms jakie oskarżony wysyłał do pokrzywdzonej miały związek z faktem iż w ocenie oskarżonego pokrzywdzona utrudnia mu kontakt z synem i nie stosuje się do postanowienia Sądu w którym zostały określone terminy jego kontaktów z synem. Fakt ten potwierdziła w swoich zeznaniach świadek A. P. która przyznała iż wysłane przez nią wiadomości tekstowe sms dotyczyły sprawy że jej mąż uważał iż utrudnia mu kontakty z dzieckiem (k. 167) . Należy również podnieść iż w niniejszej sprawie nie zostały dokonane oględzin telefonu komórkowego pokrzywdzonej A. P. i nie zastała podczas tej czynności zabezpieczona treść wiadomości tekstowych sms jakie wysyłała do oskarżonego D. P. pokrzywdzona A. P. w okresie objętym aktem oskarżenia .

Dlatego Sąd rozstrzygnął wszelkie wątpliwości których nie usunięto w postępowaniu dowodowym na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonego D. P. i uniewinnił go od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. .

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata M. M. (2) kwotę 708,48 zł (siedemset osiem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżycielkę posiłkową A. P. pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata E. K. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego D. P. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu.

Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarbu Państwa.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.